

21. juli - uden årstal

AFSENDER

Sophie Reinhard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Afventer transskription.

Afsendersted:

Frederiksborg

Omtalte personer:

Hans Christian Konstantin Hansen

Julius Lange

Ernst Recke

Hedvig Kristine Antoinette Reinhard

Vilhelm Rosenstand

Omtalte steder:

København

Hellebæk

Helsingør

Arkivplacering:

Mappe 46 nr. 15a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 46 Nr. 15A

Fredriksberg 21/7.

Kjære Jakobin! Blevant

Jeg har ventet med at skrive til Dig for at kunne sende
et Fotografi med, jeg opbørgede nemlig, at jeg skyløse saa
mange Fotografier til forskjellige, at jeg lige saa godt kun-
de lade mig fotografere paa mig, det har jeg da gjort; nu
det falder ikke rigtig heldigt ud, og Moder siger, hun protesterer
paa det bedste, men at jeg under det ud i Verden, saa
jeg vil hellere prøve endnu en Gang, saa det ikke skulde
kunne blive bedre.

Tak for Det Brev. Hvad er nu det for noget at gaa og vare
saa lig Dødsen, det skal Du lade være med, jeg haader Da, det
nu er forbi, og at Du ogsaa er kommet til Land. Igen
saa Du ser af Overskriften, holder jeg Lene for Fiden,
i Lørdags begynde Du, da tog jeg saa Hjemme til Lise-
beche og for Brøst. Reke, Tuna og Redvig hentede mig
paa Landhjemmet med en Frøskke, hvori vi kjørte til a

fortælle at jeg var bleven, ligesom jeg er nu, paa Værelset
lugter. Jeg syntes forstaaeligt godt om den friske lugt,
at de var ~~ikke~~ udsuget og skæmmet, og det var det, som
var det, som jeg syntes rigtig godt om.
Oftentimes, naar jeg syntes dog ikke om det, og jeg
har jo ikke været vant til den lugt, og jeg syntes, den
er meget udsuget. De og den i den Kælder, som Stuen,
eller mellem værelserne i den gamle Kælder i det hele,
for det var alligevel meget godt. Vi, der var der, som
syntes jeg det var frisk og sundt. Der var en meget, jeg
fandt den lugt og godt og det var, som den var meget
den lidt lugt, det var den som det var lidt for meget
tæret, det var den som det var i frisk og sundt den
nu som den var meget, udsuget og skæmmet. De
maa De ikke sige, jeg er rigtig, og den var den,
den og jeg, det er meget meget godt. Det var
Værelset i det hele var meget, at de, det var
meget, at de var friske og den friske lugt,
som var den friske lugt som den var i den gamle

den Kælder, efter den Kælder, som den friske lugt for
den gamle Kælder, den gamle Kælder, som den friske lugt
ikke den, det de var friske og sundt, efter det lidt
jeg har det. Jeg vil nu for den ikke den, som den friske
den som Værelset, som den var den som meget friske
og den gamle i den gamle eller af den gamle
for den gamle.

Vi havde den friske den friske lugt i den gamle efter
Værelset, som den var den gamle den gamle og
den gamle den gamle den gamle. Den gamle
den gamle den gamle og den gamle den gamle
i den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle
har den gamle for at den gamle den gamle den gamle
den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle
den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle
vi i den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle
80 den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle
den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle
den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle
den gamle den gamle den gamle den gamle den gamle

hav jeg saa ikke en Gang hørt Loo at more mig!" og
Sølgen blev pt de 80 Kroner var brugt den næste Aften,
for det var nødvendigt for os Anna, Hedvig og jeg var me-
get glade over det. - Vi spiste da til Middag hos Vincent
i Trioli og hørte meget fin Musik, saa Jernroten
sittende af "Hjælp" og Hedvig og Ernst rejste, det var
da jeg ikke rigtig prøvde på, jeg har aldrig gjort det. Den
næste Dag var vi inde i Gammeltoftsgade at gratulere
de nygifte, de var det meget og lod til at være meget lyk-
kelige, hans søder var der, en meget gammel Røde-
mand. Den Aften var vi igen i Trioli at spise til
Middag, for Hedvig og Anna skulde rejse, Christine var
med, Ernst og hun og jeg blev efter at de andre var rejst
saa traf vi Rosenstand, som lidt efter traf en Datteren
af Thorvaldsen, Carlo Giommi, hed hun vist, blandt var
hun, men sin Bedstefader lignede hun ikke, hun maatte
have mistet det, for hun var ikke halv saa fin, hun
og Rosenstand talte Italiensk, men saa spurgte H.
til sin Glæde en ung Doktor Trebs, som lød godt. Saa
det kunde Italianerne ogsaa, saa hun skrevte sig at præ-
sentere dem for hinanden, og de kunde undværet.

Den Aften kom vi sent hjem, jeg boede hos min Onkels
paa Nørrebro, men de var i Sverige allesammen, der var
kun en Lige hjemme, saa jeg havde saa fælg Tænder
over at min Onkel. Den næste Dag rejste ^{medslægtende} Brødt til Sønd-
borg, han vilde hellere være bleven i Fredriksborg, og jeg
herud.

De skulde det nu Ket, vi nu har, den er gaastrøbet og
ganske huerende, det er saadan et Ligebrød, naar den
ikke kan for andet at lege med, tager den sin egen Hale,
og saa har vi jo ogsaa en Måke, den er lidt bange for
Katten, men naar den kan komme bag paa den, biter
den sig hvid og hakker den i Stykker, og Katten tager
det for Resten meget godmodigt.

I Gaar ^{leden} tog Heder, Joakim, Hedvig Kay og jeg den Dygtige
den til Hellebæk, vi gik fra Helsingør langs Strandens indtil
paa den anden Side af Odinsløf, hvor vi har boet en Smule
nu, vi var inde hos Siskerens, som forrige Vinter, den
Gang var de ganske ugifte folk, men havde de tre Børn,
i vor forrige Lejlighed havde Valdemar Friis og hans Hustru.
Det er dog en huerende Strandvej, vi har, har den nogen
inde gaaet fra Helsingør til Hellebæk? Det er næsten det
hjemmeste Stykke.

[illegible]

ja, det var Smørte, "Næsten Brodning". og den ikke var
 smør.
 Der var en Måle, som jeg har i min sønnen bog af de 12
 år, det er L. B. Rasmussen, jeg trode, han havde sin
 store farer, ja jeg har det oplyst endnu, men det er,
 som om han for tiden lidt mistroste den og ikke
 tog det alvorligt nok. Der var paa denne Borttelling
 et ældre Måle, "Bridonaa paa Tiden" han var ikke
 sikker det det var en fejlsigt, og var der et nyt
 som hed, "Pastorale". Den var udmærket nok. Men de
 tolv kom gradvise og indhøstede både med Høj-
 kalde hos en Høj, og indhøstet og ad Høsten
 12-10. og et andet lille lidt Læng og høst. Den
 var Tiden, men ofte paa en Høj ved Tiden ind var.
 virkelig Høj, den var temmelig smukt og læst med
 sin udmærkede Læng ved Tiden af sig. Den var, som jeg
 udmærket, men det var virkelig indhøstet og oplyst

uøst og skæbne er underlige, Gud véd, om det dog ik-
ke gaar over.

Saa endog er det Aders dødsdag, saa kommer her
før Vener fra hans Skoletid, Det er saadan nogle
morsomme gamle sager.

Ja, jeg skal ud i Byen til min Syge, saa jeg
tror, jeg vil sige Dig Leveel for denne Gang.
Du skriver vel snart. Sophie Reinhard.
Alle hilses Dig meget.